

„O, ik dacht dat u de nieuwe schoolopziener was!” schaterert Sijtje.

„Zie ik er zoo respectabel uit?”

Sijtje schudt, nu zij zijn vroolijke oogen weer ontmoet, verlegen van nee en presenteert hem haar hoogen, gelen stoel. Heeft ze geen andere dan dat onhandelbare meubel, daar voelt hij zich altijd op als een poffertjesbakker.

Niet als de vorige pil peutert hij met een lucifershoutje het haar van de meisjes uit elkaar. Hij laat ze een voor een bij zich komen en heeft voor elk een grap bij zijn onderzoek. Sijtje vertelt hem onderwijl van Gerard, die dikwijls zoo slaperig en van Jan, die altijd zoo lastig is.

„Wat ben jij een kleine baby!” zegt hij tot Gerard, die hij op zijn knie zet. Veel te kleine pootjes voor zoo'n grooten penhouder. Het bleeke kinderknuietje ligt vertrouwelijk op de groote gebruinde mannenhand. En hoe komt zoo'n klein kereltje aan zoo'n groote neusamandel! Die moet er es gauw uit. Maar wat een klein mondje en wat een klein keelgat, daar durft geen een dokter met de tang doorheen. Wil Sijtje de moeder van dit kind niet eens aan zijn huis laten komen? Voor hij het aan den huisdokter overgeeft, wil hij het graag zelf onderzoeken.

Is dat nu de ondeugende Jan? Jan moest zoo lief zijn als hij gezond is. Beloofd hij dat zijn arme, geplaagde juffrouw?

Jan grinnikt en wanneer hij naar zijn plaats teruggaat, neemt hij plots Sijtjes arm en drukt een zoen op haar pols.

Hoytema ziet het. Beiden lachen elkaar ontroerd tegen.

„Kinderwrok gaat niet diep!” zegt hij.

Zijn woorden klinken Sijtje zoet in de ooren. Ze vertelt hem, dat het schoolleven vaak zoo moeilijk is, dat het een gedurig gevecht is tegen je zelf van den morgen tot den avond. 's Avonds thuis heeft ze dikwijls zoo'n spijt dat ze nog niet meer beheerscht is geweest.

„Toch nooit onrechtvaardig, wel?” zegt Hoytema, zijn hand op Sijtjes schouder. „Nee!” zegt ze volmondig.

Kent ze Tagore? Weet ze, wat Tagore zegt? Ze moet het eens onthouden, het zal haar altijd tot steun zijn. „Wie kinderen liefheeft, mag kastijden.” Ze moet eens lezen: De liederen van het kind.

Wanneer Sijtje de kinderen naar buiten heeft gebracht, blijft ze ontroerd in het lokaal achter.

De Meiavond is van een bijzondere geheimenis. De zoele wind brengt een geur van honingklaver mee en beweegt geheimzinnig de gordijnen; de roode bekers der tulpen bergen geheimen. De zon is rood ondergegaan. De populieren vegen hun pluimtoppen over den diepen hemel. Is het die hemel, die Sijtje beklemmt om zijn schoonheid? Ze staat telkens stil, als om zich te bezinnen. Welk geluk is mij ook overkomen? vraagt ze zich af. Ze balt haar handen tegen haar borst. Er is iets om uit te schreeuwen van